

Når læreren er forskellen

I en tid, hvor lærere igen og igen må forsvare og forklare deres arbejde, er det ekstra rørende – og nødvendigt – at se en film, der viser, hvad en god lærer kan, og hvor vildt et job det egentlig er.

Foto: Filmplakat

Lotte Svane Strange Petersen

12. juni 2025, kl. 11:38

“En god lærer er svær at finde, hård at forlade og umulig at glemme.” Sådan står der på et af de mange kort, som den tårevædede klasselærer Ilkay Idiskut får fra sine hulkende elever, da hun efter tre et halvt år må slippe klassen.

Man forstår dem godt, både børnene og tårene. For Ilkay er med sit nærvær, sin karisma og sit børnesyn kommet helt ind under huden på sine elever og deres forældre – og det gør hun også på mig som biografgænger.

Den østrigske dokumentarfilm “Klasselæreren” foregår på en af Wiens største folkeskoler i den multietniske arbejderbydel Favoriten. Her følger vi gennem tre år Ilkay og hendes 25 elever frem til midten af fjerde klasse, hvor Ilkay skal på barselsorlov. I Østrig er folkeskolen fireårig, så inden Ilkay er tilbage, er eleverne videre – måske til en Hauptschule, måske et gymnasium. Farvellet er uomgængeligt og i situationen helt ubærlig.

Sammen med filmholdet – og ind imellem også via børnenes egne mobiloptagelser – er vi fluer på væggene i Ilkays klasselokale, og vi kommer hudløst tæt på både hende og børnene. Vi er med nede i skrivehæftet, når Ilkay tålmodigt guider opgivende elever gennem svære opgaver. I børnenes nervøse trækninger, når der er tabelkonkurrencer. I deres selvforglemmende smil, når hun danser med flokken mellem de slidte skolemøbler. Vi er også med, når skuffende karakterer udløser angst og tårer. Når sproglige udfordringer medfører misforståelser og konflikter. Og når den nye pige i klassen bliver frosset ude. Allermest spændende er det, når Ilkay griber elevernes (forældrenes) udtalelser om ladede emner som krig og konservative kønsroller og drejer snakken mod fred og ligestilling – på en så anerkendende og dog kritisk og ukunstlet facon, at man får lyst til at sige tak for at få lov at kigge med.

Ilkay underviser klassen i de fleste fag og står alene med det meste af ansvaret. Da hun tager afsked, er der endnu ikke fundet en afløser for hende. Skolens andre lærere vil ikke ta' klassen, fortæller hun børnene – ikke fordi de ikke vil, men fordi der ikke er nogen, der kan. Der er lærermangel i Østrig, og på skolen også en tydeligt udsultet økonomi, hvor alt fra socialrådgivning og skolepsykolog til ekstra timer og sprogstøtte er skåret væk. Støtte havde ellers været kærkomment. Ingen af klassens elever har tysk som modersmål, og både sproglige, kulturelle og faglige forskelle er store. Som Ilkay tørt konstaterer: “Jeg har ingen støtte – så må jeg arbejde dobbelt så meget”.

“Klasselæreren” er en film om professionelle voksne, der betyder noget. En hyldest til den engagerede, fagligt og relationelt dygtige lærer. Men også en film, der med al tydelighed viser, hvor mange opgaver og hvor meget ansvar, der kan hvile på lærerskuldre – ikke mindst når læreren tager over dér, hvor systemet ikke slår til. En hjertevarm film, man bliver både forstemt og rigtig glad af. Se den!

[Del artikel](#)[Start debatten](#)